

λοφώνως, ότι τὸ θαῦμα τοῦτο προοικονίζει σκοποὺς θεοῦ ἐλεοῦς, καὶ ὅτι μέλλει νὰ ἐπαναληφθῇ τὴν ἐπομένην παρασκευὴν, 20. δεκεμβρίου

Τὸ θαῦμα παύει εἰς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας τῆς 16. Τὴν παρασκευὴν 20. τοῦ μηνός, τρέχουν ἐξ ὅλων τῶν περιχώρων. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Κ. δ' Ἀνσέλμος, ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς ἐφημερίδος *la Commune d'Avignon*, ὁ δήμαρχος, ὁ ἐπαρχος, ὁ ἀνακριτῆς, ὁ εἰσαγγελεὺς Κ. Ἰάκοβος καὶ ἄλλοι φθάνουν πολλὰ πρωί. Τὸ θαῦμα ἐπανελήφθη πραγματικῶς, καὶ κραυγὰς, δάκρυα, παραφορὰς ἀπεριγράπτους διήγειρεν ἡ ὄψις αὐτοῦ. Ἡ *Commune* δημοσιεύει τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα, καὶ τὰς ἀναντιρρήτους μαρτυρίας.

« Ἰδοὺ τί μᾶς ἀναγγέλεται, καὶ τί μέλλει νὰ διασαλπισθῇ καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἐπιφέρει γαλλικὴ τις ἐφημερίς, διηγουμένη ταῦτα. Εἶναι τάχα τοῦτο πραγματικὸν θαῦμα; ἡ ἀπάτη τις ὀπτικῆ ἀνεξήγητος; μυριάδες τοσαύτας ἀνθρώπων νὰ ἀπατῶνται; ἡ ὁ Θεὸς αὐτὸς νὰ ὁμιλῇ, νὰ προειδοποιῇ; Θέλομεν μάθει ἀκολουθῶς τί πρέπει νὰ πιστεύωμεν, διότι συνεστήθη ἐπιτροπὴ ὑπὸ τοῦ πανερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Ἀδιντιῶνος, συγκειμένη ἐξ ἀνδρῶν ἐπιστήμων, ἵνα ἐξετάσῃ περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς πραγματικότητος τοῦ θαύματος.

« Ἡ ἐφημερίς, *Siècle*, ἣτις δὲν φαίνεται τόσον δεισιδαίμων, ὁμολογεῖ ὅτι τοιοῦτον γεγονός, ὑποστηριζόμενον διὰ τοσοῦτων μαρτυριῶν, εἶναι ἀναχωρισμὸς τις, ἱκανὸς νὰ ἐξελέγῃ τὸν σημερινὸν σκεπτικισμὸν μας. »

Καὶ πολιτικοὶ λοιπόν, καὶ λόγιοι καὶ ἱερωμένοι καὶ δημοσιογράφοι, ἄνδρες Γάλλοι, ἐπίστευσαν τὸ θαῦμα. Εἶναι ἄρα πιστευτὰ, εἶναι δυνατὰ τὰ θαύματα καὶ κατὰ τὸν ἀμαρτωλὸν ἡμῶν αἰῶνα! Ἀλλὰ φεῦ! ἀκριβεστερά ἐξέτασις ἀπέδειξεν ὅτι τὸ θαῦμα τοῦτο ἦτο πονηρία τις, ἀγυρτεία καθαρὰ. »

Εἶπομεν πολλάκις, ὅτι ἡ φιλολογία ἡμῶν εἶναι νεκρὰ, ὅτι εἰς τοὺς κήπους αὐτῆς ματαίως ἤθελε ζητήσῃ τις γενναῖόν τινα βλαστὸν, ἢ εὐσμόν τι ἀνθος. Ἐλπίζομεν πολὺ εἰς τὴν 20 Μαΐου, ὅτε θέλει τελεσθῇ ὁ πρῶτος ποιητικὸς ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τοσοῦτῳ ἀναμένομεν μετ' ἀνυπομονησίας τὴν ἐμφάνισιν τῆς νέας τραγωδίας τοῦ Κ. Π. Σούττου, περὶ ἧς ἀνηγγέλομεν ἐν τῷ προηγθέντι φυλλαδίῳ. Μετ' αὐτῆς, ὁ Κ. Π. Σούττος ἐκδίδει καὶ τρίτον ἡδη τὸν Ὀρθόπλορον τοῦ, νέας εἰσενέγκων ἐν αὐτῷ καλλοῦντάς, ὡς καὶ τὸν Μεσσία ν. Εἰς τὸ ἐξώφυλλον δὲ τοῦ φυλλαδίου τούτου δημοσιεύεται Ἀγγελία περὶ ἐκδόσεως πρωτοτύπου τινὸς μυθιστορήματος

Ὁ Φαίδων, ὑπὸ Ἐὐδῶρου. Τοῦ μυθιστορήματος τούτου τὴν ἀρχὴν δημοσιεύει ἡ *Εὐτέρπη* ἐν τῷ παρόντι φυλλαδίῳ, καὶ ἐπειδὴ ὁ συγγραφεὺς αὐτοῦ εὐηρεστήθη νὰ διακοινώσῃ πρὸς ἡμᾶς καὶ ἄλλα τοῦ μυθιστορήματός του μέρη, χωρὶς τοῦ νὰ ἐπιφέρωμεν ἀπὸ τοῦδε κρίσιν τινὰ περὶ τῆς φιλολογικῆς αὐτοῦ ἀξίας, δυνάμεθα ὁμῶς νὰ βεβαιώσωμεν τοὺς ἀναγνώστας τῆς *Εὐτέρης*, ὅτι θέλει κινήσει τὴν περιέργειαν αὐτῶν, καθὸ πραγματευόμενον ὄλως σύγχρονα ἦθη καὶ πράγματα Ἑλληνικά. Εἶναι ἱστορία νέου τινὸς ἀγαπήσαντος ὑπερβαλλόντως τὴν Ἑλλάδα καὶ ἕνεκα τοῦ ἔρωτός του τούτου παθόντος, σωθέντος δὲ δι' ἔρωτος ἄλλου, ἔρωτος κόρης ἀγνῆς καὶ περικαλλοῦς. Ἀλλὰ τὸ μυθιστόρημα τοῦτο εἶναι κυρίως ἡ ἀπολογία καὶ ἀποθῆσις τῶν γυναικῶν, εἰς ἃς οἱ ἄνδρες καθ' ἕξιν ἀποδίδουν ἅπαντα τοῦ βίου τούτου τὰ δυστυχήματα. Ὡς τοιοῦτον δὲ δύναται νὰ ἔχῃ πολὺ τὸ διάφορον παρὰ ταῖς γυναίξιν καθ' ὧν ἡ *Εὐτέρπη* οὐδέποτε ἐδλασφήμισεν, ὡς Σκευῶνδος τις ὁ φιλόσοφος, ὁ εἰπὼν αὐτάς,

Ἄνδρες ναύαγιοι,
Οἴκου ζάλην,
Βίου ἄλωσιν,
Καθημερινὴν ζημίαν,
κτλ. κτλ. κτλ.

ΤΟΡΓΙΑΣ.

Αἰνιγμά.

Αἰνιγμὰ τι σὰς προβάλλω εὐκόλον κ' ἀπλοῦν, ἐμὲ εἶν' ἀδύνατον νὰ κτίσῃς θέμιθλα χωρὶς ἐμέ. Σὺ τὴν κορυφὴν μου δεῖχνεις, διὰν ἔλθῃς, ἐμπρησμέ, καὶ εἰς σὲ τοὺς πόδας ἔχω αἰώνιος, ποταμέ. Κ' ἐμπροσθεν ἐμὲ φωνάζουν, κ' ὀπισθεν πάλιν ἐμέ, καὶ σὺ πόλεμε ἐδάφης ὡς τὴν μέσση εἰς ἐμέ. Γράμμα, φίλε μου, δὲν εἶμαι. — Τί λοιπόν, ὦ πειρασμέ; — Ἦ εἶμαι, θὰ τὸ ἴδῃς τότε, διὰν εὕρῃς, φίλ' ἐμέ.

Ἐτερον.

Ὅτι καίω καὶ φλογίζω, μὲ τὸ πρῶτόν μου δεικνύω. Καὶ μὲ τ' ἄλλα μου τὰ δύο, τὸ Φθινόπωρον, τὸ Ἅρ, τὸν Χειμῶνα καὶ τὸ Θέρος. Καὶ μὲ τ' ἔλον μου, κυττάζω νὰ πετάξω ἑλευθέρως, Ἀπροφύλακτος ἀν ἦσαι, Νὰ σὲ κάμω νὰ χορεύσῃς τὸν χορὸν ὅπου φοβεῖσαι.

Σ. Κ. Κ.